

«Μακάριοι οι πραείς □ διότι αυτοί θέλουσι κληρονομήσει την γην»(Ματθ αίος,ε΄ :5).

Διαβάζοντας τους μακαρισμούς που αναφέρει ο Κύριος Ιησούς Χριστός στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο, παρατηρούμε ότι σε κάθε μακαρισμό υπάρχει και μια επαγγελία, η οποία θα δοθεί από τον Θεό σε αυτόν που τον εκπληρώνει. Δηλαδή όταν ο άνθρωπος καταβάλλει □ συστηματική προσπάθεια να ζει σύμφωνα με το □ θέλημα του Θεού, αυτό αρέσει στον Πατέρα Θεό και γι' αυτό υπάρχει μισθαποδοσία εκ μέρους Του, προς το πιστό παιδί Του.

Ένας από τους μακαρισμούς είναι και αυτός που μακαρίζει τους πράους, που αναφέρουμε στην αρχή του άρθρου. Η πραότητα σαν μέρος του καρπού του Αγίου Πνεύματος (Γαλάτας,ε΄ :22), μπορούμε να πούμε ότι είναι μία δόση αγαθή που δίνεται από τον Θεό στα παιδιά Του, δια του Αγίου Πνεύματος. Βέβαια ο Πατέρας Θεός δίνει αγαθές δόσεις, αλλά το ζητούμενο είναι ο άνθρωπος που τις λαμβάνει να τις εκτιμήσει και να τις εργαστεί σωστά, ώ στε αυτές να φέρουν καρπό, τόσο στη δική του ζωή, όσο και των πλησίον □ του. Αυτό συμβαίνει όταν ο πιστός τρέφεται πνευματικά με τον λόγο του Θεού και ζει σύμφωνα με το θέλημά Του, οπότε αυξάνεται η παρουσία του Θεού και ο καρπός του Αγίου Πνεύματος εντός του και κατά συνέπεια και η πραότητα.

Συνεπώς αυτή η γλυκύτητα και η διατήρηση της ηρεμίας σε δύσκολες καταστάσεις, που χαρακτηρίζουν τον πραιο άνθρωπο, δεν είναι αποτέλεσμα των δικών του αποκλειστικά προσπαθειών, αλλά έχουν να κάνουν με την πνευματική του επικοινωνία με τον Τριαδικό Θεό και με τις ενέργειες του Θεού στη ζωή του. Γι' αυτό □ επειδή όπως πιστεύουμε, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, είμαστε όλοι ελλιπείς στην πραότητα, να έχουμε υπόψη και να εφαρμόζουμε την συμβουλή του αποστόλου Παύλου στο νέο Τιμόθεο που τον συμβουλεύει λέγοντας, «...ρίζα πάντων των κακών είναι η φιλαργυρία, την οποίαν τινές ορεγόμενοι απεπλανήθησαν από της πίστεως και διεπέρασαν εαυτούς με οδύνας πολλές. Συ όμως, ω άνθρωπε του Θεού, ταύτα φεύγε· ζητεί δε δικαιοσύνην, ευσέβειαν, πίστιν, αγάπην, υπομονήν, πραότητα Αγώνιζου τον καλόν αγώ να της πίστεως· κράτει την αιώ νιον ζωήν...» (Α' Τιμόθεον, ς΄ :10-12).

Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας προτρέπει και μας ενημερώνει σχετικά λέγοντας: 'Ελθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει. Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε απ' εμού, διότι πραιο είμαι και ταπεινός την καρδίαν,

και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών· διότι ο ζυγός μου είναι καλός και το φορτίον μου ελαφρόν.' (Ματθαίος, ια' :28-30). Δηλαδή ο Κύριος θέλει από όλους που κοπιάζουμε φορτωμένοι με προβλήματα και ανησυχίες, να πάμε κοντά Του και σηκώ νοντας τον ζυγό Του, να μάθουμε ότι είναι πράος και ταπεινός, για να αναπαυθεί η ψυχή μας. Σήμερα ο αναστημένος Κύριος είναι κοντά στον Πατέρα Θεό και μεσιτεύει για όλους τους ανθρώπους που Τον επικαλούνται. Οπότε πηγαίνει κάποιος σήμερα στον Κύριο, όταν Τον επικαλείται να έρχεται στη ζωή του, ώ στε πρώ τα να Τον γνωρίσει σαν προσωπικό του σωτήρα και στη συνέχεια να σηκώ νει τον ζυγό Του, δηλαδή να αντιμετωπίζει τις δοκιμασίες και θλίψεις, έχοντας συνεχή επικοινωνία μαζί Του, μέσω της δια του Αγίου Πνεύματος προσευχής. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα να μορφώνεται ο χαρακτήρας του Ιησού Χριστού, μέσα στον πιστό άνθρωπο και να γίνεται και αυτός πράος και ταπεινός. Η μίμηση του Ιησού Χριστού, πρέπει να είναι ο πνευματικός σκοπός κάθε αναγεννημένου παιδιού του Θεού. Αν συμβαίνει αυτό, τότε ο χριστιανικός χαρακτήρας του παιδιού του Θεού, θα αποτελεί ζωντανή μαρτυρία ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ζωντανός με συνέπεια και άλλοι άνθρωποι να Τον επικαλεστούν και να σωθούν.

Ο Πατέρας Θεός ευαρεστείται όταν ζούμε με επίγνωση της παντογνωσίας και της πανταχού παρουσίας Του, με αποτέλεσμα να προσαρμόζουμε τον καθημερινό τρόπο ζωής μας σύμφωνα με το θέλημα Του, έτσι όπως αυτό φανερό νεται στον γραμμένο λόγο Του. Επομένως η εκζήτηση της πραότητας πρέπει να αποτελεί μόνιμη προτεραιότητα στη καθημερινή ζωή μας.

Ο πράος άνθρωπος δεν εξοργίζεται όταν τον συκοφαντούν, ούτε συστήνει τον εαυτό του, αλλά αφήνει τον Θεό να τον δικαιώ νει και να τον συστήνει. Γραφικό παράδειγμα πράου ανθρώπου είναι αυτό του Μωυσή, ο οποίος αφού έζησε 40 χρόνια σαν βοσκός, μετά τα 40 που έζησε στο παλάτι του Φαραώ, την περίοδο που με οδηγία του Θεού ηγείτο του λαού Ισραήλ, ήταν πάρα πολύ πράος, περισσότερο από όλους τους ανθρώπους της γης (Αριθμοί, ιβ' :3). Όταν η Μαριάμ και ο Ααρών τα αδέρφια του, όπως και ο Κορέ με τη συνοδεία Του, αμφισβήτησαν την εξουσία που ο Θεός του έδωσε, ο Μωυσής δεν εξοργίστηκε, ούτε φοβήθηκε μήπως χάσει τη θέση του, αλλά άφησε τον Θεό να κρίνει τους επικριτές του και να τον συστήσει.

Ο πράος και ταπεινός άνθρωπος δεν μάχεται και εξουσιάζει άλλους, αλλά σαν δούλος του Θεού προσπαθεί να εφαρμόσει το λόγο του

Κυρίου που λέει, ‘να περιπατήσετε αξίως της προσκλήσεως, καθ’ ην προσεκλήθητε, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, υποφέροντες αλλήλους εν αγάπη,’ (Εφεσίους, δ:1,2)...

‘μη πράττοντες μηδέν εξ αντιζηλίας ή κενοδοξίας, αλλ’ εν ταπεινοφροσύνη θεωρούντες αλλήλους υπερέχοντας εαυτώ ν’ (Φιλιππησίους, β’ :3) ...

‘ο δε δούλος του Κυρίου δεν πρέπει να μάχεται, αλλά να ήναι πράος προς πάντας, διδακτικός, ανεξίκακος, διδάσκων μετά πραότητος τους αντιφρονούντας’ (Β’ Τιμόθεον, β’ :24).

Ειδικά, για τις χριστιανές γυναίκες ο λόγος του Θεού αναφέρει: ‘Των οποίων ο στολισμός ας ήναι ουχί ο εξωτερικός, ο του πλέγματος των τριχώ ν και της περιθέσεως των χρυσίων ή της ενδύσεως των ιματίων, αλλ’ ο κρυπτός άνθρωπος της καρδίας, κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος, το οποίον ενώ πιον του Θεού είναι πολύτιμον (Α’ Πέτρου.γ’ :3,4)

Βέβαια, να έχουμε υπόψη ότι η πραότητα όχι μόνο δεν είναι ασυμβίβαστη αλλά επιβάλλεται να συνυπάρχει με τον αυστηρό έλεγχο και την επίπληξη υποκριτώ ν και ψευδοδιδασκάλων, όπως φαίνεται πρώ τα από τα ‘ουαί’ του Κυρίου στους υποκριτές γραμματείς και Φαρισαίους (Ματθαίος, ιγ’ :23-33), αλλά και από τα λόγια των αποστόλων, όπως του Παύλου στον Τιμόθεο που τον προτρέπει: ‘...έλεγον, επίπληξον, πρότρεψον, μετά πάσης μακροθυμίας και διδαχής. Διότι θέλει ελθεί καιρός ότε δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν, αλλά θέλουσιν επισωρεύσει εις εαυτούς διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτώ ν επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν,’ (Β’ Τιμόθεον, δ’ :2,3).

Συνοψίζοντας λέμε ότι την πραότητα μας την δίνει ο Θεός, σαν καρπό του Αγίου Πνεύματος, εφόσον τη ζητάμε και επικοινωνούμε μαζί Του με την προσευχή. Έτσι μας βοηθάει να δείχνουμε τον χαρακτήρα του Ιησού Χριστού στην καθημερινότητά μας, ώ στε να έχουμε ανάπαυση στις ψυχές μας και επιπλέον βλέποντας οι πλησίον μας, το φως του Ιησού Χριστού στη ζωή μας, να πιστέψουν σ’ Αυτόν και να σωθούν. Αμήν!